

Alleen op de wereld

USA – Canada | Anno 2005

Donderdag 21 juli | Skagway – Whitehorse 2

Vrijdag 22 juli | Whitehorse – Dawson City 5

Donderdag 21 juli | Skagway – Whitehorse

Pas in augustus 1978 werd de asfaltweg over White Pass voor het verkeer opengesteld. Deze Klondike Highway vormt één van de weinige ijsvrije doorgangen van de Panhandle naar het Canadese binnenland. Daar maken we graag gebruik van om onze weg naar Whitehorse en Dawson City voort te

zetten. Palen langs de weg markeren het traject. Ze zijn hoog genoeg om zelfs bij een sneeuwval van drie meter hun werk te doen.

Om te voorkomen dat aardbevingen de brug beschadigen, is ze enkel op de zuidelijke oever verankerd

Tuikabelbrug William Moore

Een uurtje duurt het vooraleer we de Amerikaanse grenspost bereiken. Daar legt men ons geen strobreed in de weg. De USA verlaten is nu eenmaal veel gemakkelijker dan er binnenkomen. Steeds hoger klimmen we door niemandsland omhoog, steeds kaler worden aan weerszijden de hellingen. Al die tijd wordt het weer er gelukkig niet slechter

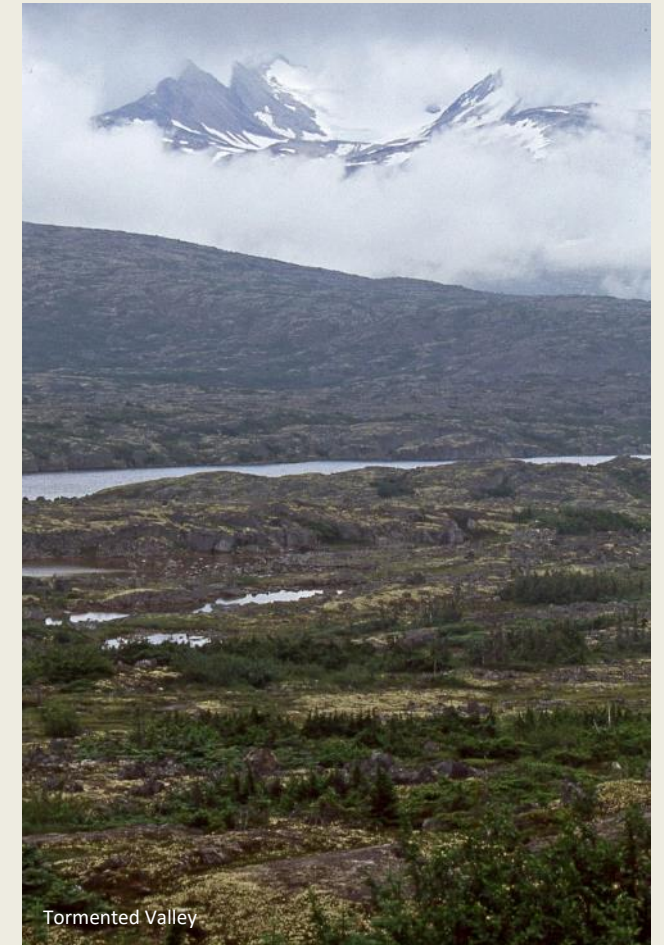
op. Het regent zelfs niet meer, maar de granieten bergtoppen blijven wel ongenaakbaar achter de wolken verscholen.

Even later doemt de William

Moore Bridge¹⁾ op, vernoemd naar de visionaire pionier. Een moderne tuikabelbrug is dat, die de tientallen meters diepe kloof overspant waar de William Moore Creek zich doorheen wurmt. Aardbevingen of aardverschuivingen komen langs deze breuklijn weleens voor. Om te voorkomen dat ze de brug zouden beschadigen, is ze enkel op de zuidelijke oever in de rotsen verankerd.

In dichte mist kruisen we op 988 m het hoogste punt van de pas. Technisch gezien bevinden we ons nu in Canada, meer bepaald in de provincie British Columbia. We draaien onze horloges één uur vooruit, want het verschil met België bedraagt maar negen uur meer. Dat we effectief in Canada zitten, merken we voorlopig enkel aan de vuilnisbakken op de

Tormented Valley

parkings. Die dragen zowel Engelse als Franse opschriften.

De naam zegt het al, het schilderachtige Summit Lake ligt dicht bij de top van de pas. Een uniek landschap ontvouwt zich nu voor onze ogen. *The Tormented Valley* noemt men het weleens, deze subarctische alpiene toendra met zijn verweerde rotspartijen, overvloedige korstmossen, schaarse struiken, solitaire sparren, grillige meertjes en in de verre achtergrond besneeuwde granieten pieken. Als parels aan het snoer dat Tutshi River

heet, volgen de meren elkaar op – Bernard Lake, Shallow Lake, Maud Lake.

Na ruim vijfentwintig kilometer woeste natuur komt er dan toch een einde aan het niemandsland. De Canadese grenswacht heeft haar stek in Fraser gevestigd. Of we alcohol, drugs of wapens aan boord hebben, willen ze weten. We sla-gen erin dat op overtuigende wijze te ontkennen, zodat we amper zeven minuten later onze tocht op Canadees grondgebied kunnen voortzetten. Even na vieren overschrijden we de 60e

breedtegraad. Dat betekent dat we de provincie Yukon binnenrijden, want die denkbeeldige lijn vormt hier de grens met de provincie British Columbia.

De kleinste woestijn ter wereld, zo noemen ze enkele hectaren zanderige bodem in Carcross

De kleinste woestijn ter wereld, zo noemen ze enkele hectaren zanderige bodem in Carcross. Ooit werd dit

gebied door een gletsjer afgedekt. Waar zich nu deze zandvlakte bevindt, bevond zich toen het gletsjermeer. Tegenwoordig scheert een koude wind quasi permanent van Bennett Lake over dit barre landschap. Dat zou vegetatie beletten om er voet aan de grond te krijgen. Een merkwaardig beeld is het alleszins, dit stukje Sahara in de toendra.

Even merkwaardig is het tropisch groene water van [Emerald Lake](#). Ook hier kan je een gletsjer als schuldige aanwijzen. Niet alleen schuurde hij zo'n 14 000 jaar geleden deze

kuip uit, bovendien zette hij er het kalksteen-grind af dat door erosie uit de nabijgelegen bergen vrijgekomen was. Vermengd met klei vormde dat calciumcarbonaat een laag mergel. De reflectie van het zonlicht op de bodem van witte mergel levert de intens groene kleur in het ondiepe water. Van dat schouwspel kunnen we ten volle genieten, want ondertussen is het vrij zonnig. De temperatuur bereikt zelfs ei zo na 20 °C.

Doorheen een schier eindeloos decor van sparrenbossen loopt de zuidelijke sectie van Klondike Highway even na vijf op de Alcan

uit, de *Alaska Highway*. De enige verbinding over land tussen Alaska en de *Lower 48* is dat, een asfaltlint van 2 200 km grotendeels over Canadees grondgebied, met [Delta Junction](#) in Alaska aan het ene uiteinde en [Dawson Creek](#) in Canada aan het andere.

De reflectie van het zonlicht in het ondiepe water met zijn mergelbodem levert de intens groene kleur

Voor ons zal de kennismaking echter van korte duur zijn. Iets meer dan dertig kilometer zullen we de Alcan volgen, om dan onze

tocht op de noordelijke sectie van Klondike Highway voort te zetten. Maar eerst leggen we ons een nachtje in [Whitehorse](#) te rusten. Want morgen wacht ons een zware rit. Dan overbruggen we de 540 km die ons nog van Dawson City scheiden.

[Top](#)

Vrijdag 22 juli | Whitehorse – Dawson City

Twaalf tegenliggers over een afstand van tachtig kilometer, zo leert ons een kleine steekproef. Verwonderlijk is dat niet. Met een oppervlakte van 483 450 km² is de provincie Yukon bijna zo groot als Frankrijk. Toch telt de provincie amper 31 000 inwoners, waarvan meer dan de helft in de hoofdstad Whitehorse woont. In theorie heeft elke inwoner van Yukon dus bijna 16 km² tot zijn beschikking.

Met de *cruise control* op 90 kilometer per uur laten we onze blik over het uitgestrekte landschap dwalen, met zijn lage bergtoppen, zijn valleien vol sparren en zijn vele meertjes.

Paarse wilgenroosjes behoren tot de eerste planten die zwartgeblakerde gronden koloniseren

Heel de dag zal deze noordelijke sectie van Klondike Highway onze biotoop zijn. In lange, kaarsrechte stroken volgt hij grotendeels de bovenloop van de Yukon. Ons traject is dus min of meer hetzelfde als dat van de goudzoekers in hun gammele bootjes in de lente van 1898. Al zijn onze reisomstandigheden wellicht iets comfortabeler.

Meren zoals Fox Lake getuigen van de onverwachte schoonheid

waarmee dit landschap ons weet te verrassen. Soms onthullen de doorkijkjes tussen de bomen niet meer dan een brede watermassa, soms tonen ze ons een wirwar van kleine groene eilandjes waarop sparren elkaar staan te verdringen. En bovenal is er dat rustige, hemelsblauwe water. Met dank aan de zon die vandaag haar beste beentje voorzet.

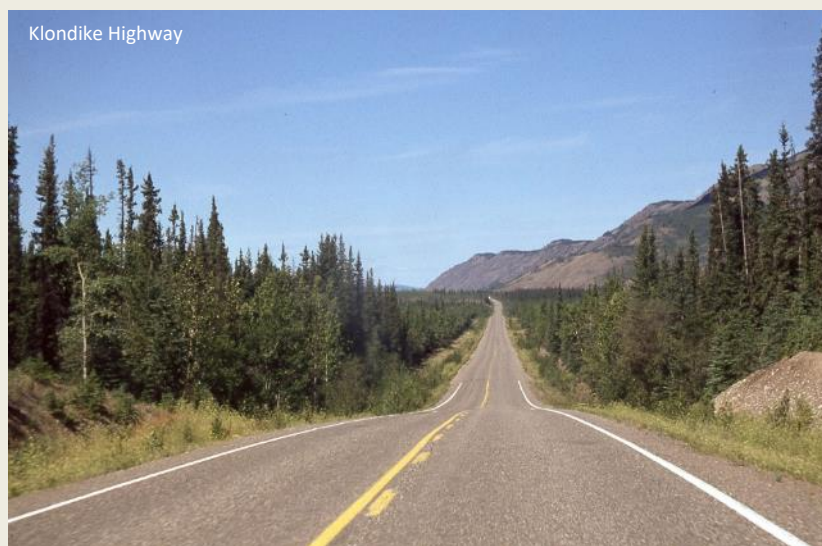
Iets ten noorden van het meer hebben felle bosbranden in 1998 lelijk huisgehouden. Ongeveer

45 000 hectare is toen verwoest, bijna een vijfde van de provincie Vlaams-Brabant. Dat trauma is het landschap nog steeds niet te boven gekomen. Schriële kale boomstammen zijn het enige wat nog overeind staat. Of de witte spar er opnieuw in zal slagen het landschap zoals voorheen te domineren, is twijfelachtig.

Indertijd moet Five Fingers Rapids een geducht obstakel geweest zijn voor de goudzoekers in hun primitieve bootjes

Paarse wilgenroosjes behoren tot de eerste planten die zulke zwartgeblakerde gronden koloniseren. Ze danken er hun Engelse naam *fireweed* aan. Het moet zijn dat Yukon geregeld door bosbranden geplaagd wordt, want het wilgenroosje heeft het tot bloem van de provincie geschopt.

You are now leaving the 911 service area, lezen we op een

infobord ter hoogte van [Little Fox Lake](#). Een geruststelling is dat niet, al zijn ongevallen hier hoogst zeldzaam – bij gebrek aan verkeer, uiteraard.

Even voor elf zijn het enkele massieve [rotsblokken](#) naast de weg die onze aandacht trekken. Maar neen, het zijn geen rotsblokken die hier als puistige menhirs de eeuwen trotseren, het zijn conglomeraten. Die ontstaan als grindstenen in een vochtig sediment van zand, slib of klei gevat zitten en dat sediment vervolgens uitdroogt en versteent. Het resultaat van dat samenkoeken is in dit

geval enorm, want een van die kolossen is zes meter hoog en heeft een diameter van eveneens zes meter. Onderzeese grondverschuivingen tijdens het Juratijdperk hebben deze conglomeraten hier 185 miljoen jaar geleden achtergelaten, zo vertelt het infobord ons nog. Dat is een flinke poos geleden, de dinosauriërs waren toen nog maar pas aan de verovering van de planeet begonnen.

We hadden haar al een tijdje niet meer gezien, maar een uurtje later is ze daar weer – de Yukon, ondertussen tot een machtige rivier van tweehonderd meter breed aangezwollen. We kruisen haar een eerste keer in [Carmacks](#), een eerder bescheiden nederzetting met 400 inwoners. Na 166 km is dit de eerste vorm van bewoning die we langs Klondike Highway ontmoeten. Het dorpje is naar George Carmack genoemd. In 1896 was hij één van degenen die zonder het te beseffen

de Klondike Gold Rush op gang brachten.

Vrij steil klimmen we uit de brede vallei weg en kijken al spoedig in de verte op [Five Finger Rapids](#) neer. Midden de Yukon trotseren vier reusachtige basaltblokken er al miljoenen jaren de erosie. Voor de machtige rivier blijven slechts vijf smalle doorgangen vrij. Indertijd moet dat een geducht obstakel geweest zijn voor de goudzoekers in hun primitieve bootjes. Heel toepasselijk noemden de noordelijke Tutchone deze plek *Tthi-chò năderhé* – *Staande rotsen in de rivier*.

Door het zonovergoten landschap is het zalig noordwaarts rijden. Toch wil ons dat niet zo goed lukken, want steeds opnieuw nopen schitterende uitzichten over de Yukonvallei ons tot stoppen. Bosbrandzones blijven elkaar opvolgen. Net zoals in Australië worden bosbranden niet als een ramp beschouwd, maar als een efficiënt middel van bosbeheer.

Pelly River steken we over op een plek die niet ten onrechte [Pelly Crossing](#) heet. Iets minder dan 300 mensen noemen deze stek hun thuis. Voor ons is het de tweede nederzetting die we de afgelopen 275 km ontmoetten.

Weer klimmen we uit de vlakke weg, weer pauzeren we even om te genieten van het uitzicht over de nederzetting die door een brede bocht van Pelly River omsloten wordt. Alsof ze op de loer lagen, stort een eskader paardenvliegen zich prompt op het koetswerk van de auto. Ze doen er zich aan de verse insectenkadavers te goed.

Stewart River steken we over op een plek die niet ten onrechte [Stewart Crossing](#) heet. Vijfendertig mensen noemen deze stek hun thuis. Voor ons is het de derde nederzetting die we de afgelopen 346 km ontmoetten.

Steeds vaker komen onverharde stroken grindweg in de plaats van de comfortabele asfaltbaan. Een meertje in de buurt heet dan ook zeer toepasselijk [Gravel Lake](#). Toch neemt de verkeersdrukte hand over hand toe. We noteren nu al om de twee kilometer een tegenligger, meer dan drie keer zoveel als daarstraks.

Steeds vaker komen onverharde stroken grindweg in de plaats van de comfortabele asfaltbaan

Dan duikt aan onze rechterkant Klondike River op. Nog een vijftigtal kilometer door een vallei dicht begroeid met bomen en struikgewas, en onze rit van meer dan vijfhonderd kilometer zit erop. Zowel opluchting als spijt maakt zich van ons meester.

In één van de krekken naast de weg laten een

drietal Canadese bevers zich opmerken. Dat ze vooral 's nachts actief horen te zijn, lijken ze niet te beseffen. Minutenlang drijven ze op het water, slaan soms met hun platte staart op het wateroppervlak om gevaar te signaleren en duiken dan onder. Toch lijkt onze aanwezigheid hen niet te storen.

Iets verder staat hun imposante beverburcht. Die is enkel onder water toegankelijk, zodat ze binnenin geen roofdieren hoeven te duchten. Dat is ook de reden waarom ze dammen bouwen. In de kunstmatige vijver die voor de dam ontstaat, kunnen ze een veilige burcht bouwen. Horen ze het geluid van stromend water, dan weten ze dat er ergens een lek is en trekken ze erop uit om de dam te herstellen.

Even voor zes bereiken we het stoffige [Dawson City](#) aan de samenloop van de Klondike en de Yukon. De vierde en laatste neder-

zetting langs de noordelijke sectie van Klondike Highway is dit. Indertijd deed de postkoets zeven dagen over dit traject. Wij deden er zeven uur over. Voor we er erg in hebben, zijn we het stadje van tweeduizend inwoners bijna voorbijgereden.

Zelfs na elven blijft de ondergaande zon ongenadig in de hotelkamer naar binnen schijnen. Ook met gesloten gordijnen kan je er nog rustig de krant lezen. Op 64° noordbreedte gaat de zon 's zomers kennelijk niet graag slapen. Wij wel, na zo'n dag.

[Top](#)

Jaak Palmans
© 2005, 2020

Lees het vervolg in (4/4)

[*Die zondag op de oever van Rabbit Creek*](#)

¹¹ In 2019 zal naast deze brug een nieuwe brug gebouwd worden.

